

במדינה

(המשך מעמוד 9)

שטחים כבושים

קנה חלוד

האיש ברח והתבודד. הוא חיטש שמא הוא מחזיק בידיו את הקנה שממנו נורו היריות שרצחו את הילדה

יתכן כי קרה דבר שלא יאמן: פיענוח נשע שנוצק בידי קנאים יהודיים נגד האוכלוסיה בשטחים הכבושים.

הדבר בא כמעט במיקרה. ומכיוון שהמיקרה ממלא תפקיד חשוב בכל חקירה של פשע, מוכרח היה הדבר לקרות במקום או במאחר.

השוד מחראווי
ברחה והחלטת

בפעם הראשונה? תחילה עצרה המישטרה את אפריים סיגל (סגל, כמהדרה אמריקאית) מאילון-מורה. זה היה קלייחסי, כי עדייראיה ערביים ויהו אותו בסביבה, כיום כיצוע הפשע. אולם הנשק של סיגל לא התאים לנשק, שממנו נורו הכדורים הקטלניים שרצחו את הנערה הערבית במאפיה בשכם. יתכן שסיגל היה נשבר, אילו הופעלו נגדו השיטות המופעלות באופן שיגתי נגד חשודים פלסטינים. אולם סיגל ידע היטב שאיש לא יעז

רק שבוע ונשכח מהעניין, וכשראו שזה לא עובר עליו, איימו: "לא תצא כל חיך מהכלא". בעודו מרצה את עונשו בכלא, קיבל שיין צו חדש לשיירות-מילואים. התאריך היה שבוע אחרי שיחרורו מהכלא.

אומרת שרי, "יום אחרי שהשתחרר מהכלא בפעם הראשונה, הוא נסע ליחידתו כדי להחזיר את תיקו האישי ליחידה. שם שמו לב לטעות, הנוראה" — שיבעה ימים תמימים בין השיחרור מהכלא והצו החדש. בו במקום תוקנה הטעות, ועוד באותו יום הוא נשלח לפיקוד-צפון עם מיכתב המורה להציבו בלבנון, כשהמילה לבנון מודגשת, שלא יהיה מקום לספקות. רק בהתערבות עורדי-הירון אביגדור פלדמן בוסל הצו.

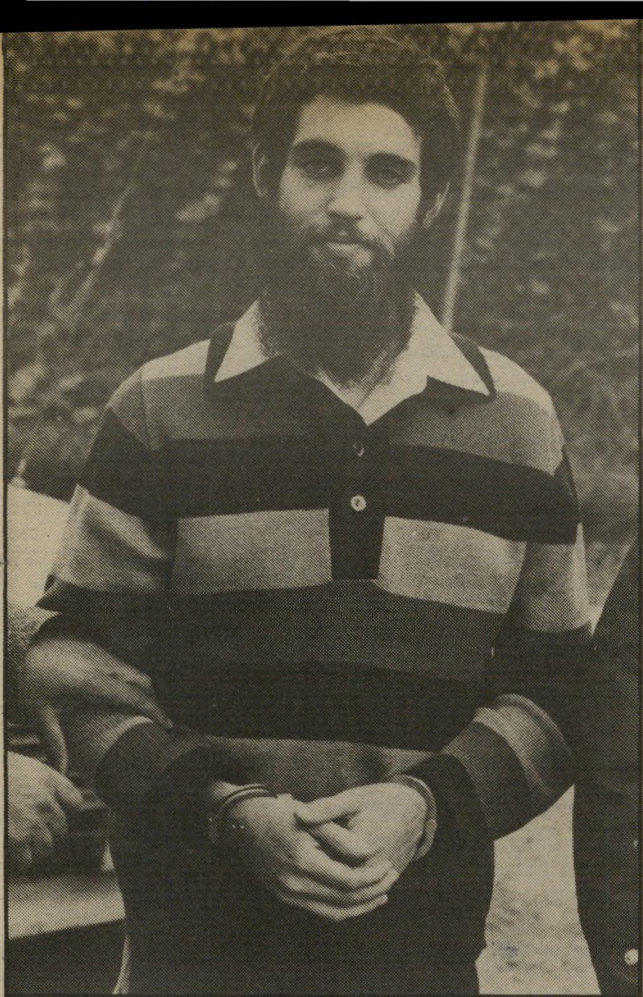
שיין התייצב כעבור שבוע, ונשלח כמובן לפיקוד-צפון, כשהוא מלווה במיכתב המורה לשלחו ללבנון. למרות שהוא שיין לפיקוד-מרכז, הוא סירב ונשלח הפעם ל-28 ימים. לכלא, פרט פיקנטי: ביחידה הצבאית רצו לשפוט אותו של 35 יום, אך באותה שעה לא נמצא שם קצין שבסמכותו לשפוט לתקופה כזו.

בתקופת שהותו השנייה בכלא, קיבל יעקב צו נוסף, שבו התבקש להתייצב לשיירות-מילואים יומיים בכל ארצי שיחרורו מהכלא. הפעם הוא הוצב ליחידה שמעולם לא שירת בה, ושאלו לא נימנית עם יחידות חילה-השיריון, ולתפקיד שמעולם לא הוכשר אליו.

"חיללים מחידתו, אשר לא הופיעו מסיבות שונות למילואים הראשונים, קיבלו צווי-מילואים למועד מאוחר יותר ויעדו להם עבודתם במחנה היחידה בתחומי-ישראל", אומרת שרי. מתוך תחושה קשה של רדיפה אישית באמצעות צווים הנשלחים ללא הרף למטרות ענישה כלכל, ולא כפועל-יוצא מדרשות צה"ל, פנה יעקב שיין בעתירה לבג"צ. בית המשפט דחה את העתירה בחדות שבער אך השופט מרים בן-פורת הביעה תמיהה על כך שצה"ל קרא לשיין לשיירות 48 שעות אחרי שיחרורו מהכלא, קריאה שניראית לתיאכזיבה בהשוואה למשך זמן ההתראה המקובל של 42 יום בין שליחת צו-מילואים והתחלת השרות.

צו רביעי
בכלא

אנשי ישי גבול' מודעים לתקנה שציצאה אחרי המלחמה ושהתי

השוד סיגל
קל להיות גיבור

השוד הרנינו (מסתיר פניו) ושוטרים
כוסית-ה נשק

בבית-החולים וולפסון, שבר הריטים וציוד, וכאשר אושפו לצורך הסתכלות, נמצא כי בשעת ההשתוללות לא היה אחראי למעשיו ולא ידע להבחין בין טוב ורע.

במיקרה כזה, אין לי בכלל סמכות להאריך את מעצרו, ניסתה השופטת להסביר לשוטר. אולם או התברר לה כי תוקף המעצר טרם פג, וכי נותרו עוד כמה ימים עד לסיומו.

היא הקשיבה לעציר, שאמר לה: "גבירתי, אני לא משוגע. לא נתנו לי להתבטא במשך כל 20 היום שהייתי בבית-החולים. אני לא ילד, אני בן 28, נשוי ומעסיק פועלים."

קרה לי מיקרה, הסברתי אותו בבית החולים. אני לא משוגע, אני מתפקד היטב. הייתי קצת בלחץ בזמן האחרון, בגלל סיבות מישפחתיות, וקרה מה שקרה.

אף פעם לפני זה לא עצרו אותי ולא הייתי בבתי-משוגעים. אני אחראי לכל דבר. למה לקחת בראשם נורמלי ולשגע אותי? אני מוכן לפצות על כל הנזק שגרמתי. השופטת התרשמה מדבריו והחליטה כי הוא יועבר לפסיכיאטר המחוזי, שיקבע מה מצבו. אם הוא אומנם חולה-נפש ומסוכן לציבור או לעצמו, ישאר באישופו, ואם יתברר כי שוב אינו חולה ואיננו מסוכן, ישוחרר. מכיוון שחוות-הרדעת קובעות כי בעת המישטרה שלף חות-דיעת פסיכיאטרית, שאמרה כי העציר השתולל

נעלם מייד אחרי הפשע. מחראווי, כך מסתבר, היה רגיל להתארח באילון-מורה לכוס תה אצל אחד יוסי הרנינו, חברו של סיגל. אחרי הפשע ניגש הרנינו אל מחראווי, בתירוץ כלשהו ("הקנה חלוד") החליף את קנה הת-מיקלע שלו בקנה הנשק של מחראווי. חקירה בליסטית יכולה לזהות קנה כזה.

נראה כי מחראווי חשד מייד כי הוא מחזיק עתה בידו עוזי שבו מצוי הקנה אשר ממנו נורו יריות-המוות. אחרי שבחזר והתבודד במשך כמה ימים, הבין כי הוא עלול להיות מואשם כשותף לרצח. אין הוא שיין למתנחלים. נראה כי פנה למישטרה כדי להסיר מעל עצמו איום זה.

כך נעצר יוסי הרנינו, שהפך חשוד עיקרי. הוא נשלח למעצר יחד עם מחראווי וידידו סיגל — ועתה יהיה תלוי בשופטים אם תהיה זאת הפרשה הראשונה מסוג זה שתגיע לירי הרשעה.

רכי אדם

סנה לציבור

לשופטת-השלום התל-אביבית ורדינה סימון היתה בעיה. העציר שעמד מולה נראה כמו כל גבר צעיר אחר בגילו. הוא היה שקט, ריכר בנימוס וגילה הבנה. אולם פסיכיאטר המישטרה שלף חות-דיעת פסיכיאטרית, שאמרה כי העציר השתולל